

רון שיינמן:

„תקנות עורכי הדין בנוגע לפירסום — מבגרות!“

רון שיינמן, כך פורסם השבוע בעיתונים, הגיש בקשה להשתחרר מניצוג לקוח. בגלל ניגודי דיעות פוליטיים. צילצלתיו אליו כדי לקבל פרטים נוספים בסוגיה המסקרנת. שיינמן לא רצה להתראיין. אחר-כך כן רצה, התחרט, ולבסוף התרצה.

על-פי התקנות, אסור לעורכי-דין לדבר על עיסוקיו. אני, כחבר הוועד המרכזי של לישכת-עורכי-הדין וממלא-מקום יושב-ראש הוועדה-הארצית, שהיא הגוף המחוקק של הלישכה, חייב להקפיד על התקנות. יתכן מאוד שיכולתי לדבר איתך חופשי אילו התקנות החדשות של המועצה הארצית של הלישכה היו מקבלות תוקף פורמאלי. אבל הן עדיין בשלב מוקדם של אישור. הן הועברו לאישורו של שר-המישפטים.

אלו תקנות?

לפי התקנות החדשות, תהיה ליברליזציה נרחבת מאוד בנושא הפירסום. הן יהיו שינוי דראסטי לעומת המצב הקיים. אני ועמיתיי נוכל להתראיין בעיתונות כאוות נפשנו.

● השינוי לא ברור לי. ראייתני כבר עורכי-דין רבים, ולצורך הראיון הם פשוט מכונים עצמם „מישפטינים“.

טוב, זהו טריק ידוע. אם מישור השתמש בו ולא קיים את החוק — אין זאת אומרת שכך צריך לנהוג. על כל פנים, התקנות החדשות יאפשרו לכל עורכי-דין לפתוח את פיו לעיתונות.

● האם זוהי חצי הדרך לקראת המצב הקיים בארצות-הברית, שם יכול כל עורכי-דין לעשות פירסומות לעצמו?

לא. גם התקנות החדשות אוסרות על עשיית פירסומות, כי הן אינן יכולות לבוא במקום הוראת-החוק, על-פיו אסורה הפירסומות.

התקנות נחקקות על-ידי המועצה הארצית ומאושרות על-ידי שר-המישפטים. זה היה צעד מאוד קשה, לתקן אותן, אבל גם עימן אנחנו עדיין מפגרים אחרי ארצות-הברית ואנגליה.

שוקי וייס:

„שמש, ים וחתיכות — גורם משיכה לאמנים הזרים!“

כמה חודשים בלבד חלפו מאז הכישלון בהא-הידעה של פסטיבל-הכוכבים. ואני לתומי סברתי כי הקיץ הזה נילאץ להסתמך בבידור כחול-לבן. מסתבר שלא. אנשי יחסיה-ציבור השונים מבשרים לנו קיץ גדוש באמנים מפורסמים תוצרת-חוץ.

פניתי אל אחד האנשים הפועלים בעניין מאחורי הקלעים. שוקי וייס, ובקשתני שישתף אותי בתעלומה המיסתורית: כיצד הוא עושה את זה?

זה בכלל לא יקר כמו שאת חושבת. נכון שמדובר באמנים מהשורה הראשונה, כמו נערי המים, הלהקה הבריטית הפופולארית, או הגיטריסט הנודע ג'ון מקלפלין. אבל לעיתים זה מסתכם לנו בהוצאות הטיסה והאירוח בלבד.

● מדוע אמנים ידועים, שמחיריהם מרקייעי שחקים, מוכנים להסדר הזה?

מכיוון שאמנים ידועים מוכנים, בהרבה מיקרים, לוותר על סכומי-כסף גדולים תמורת התנסות בחוויה אקזוטית, חריגה, נופים חדשים, אוכלוסיה בלתי-מוכרת. ישראל עונה על כל הדרישות האלה.

הלהקה הפופולארית ראשים מדברים, למשל, מימנה את הוצאות שהייתה באפריקה. הם פשוט הוציאו כסף מכיסם, תמורת ההתנסות בחוויה.

מלבד כל אלה לקהל הישראלי גם יצא שם של קהל חם ואוהד, וגם זה גורם משיכה לארץ.

● שמו של הקהל הישראלי לא התקלקל מעט אחרי שהצביע ברגליו נגד פסטיבל-הכוכבים?

לנו, המפיקים והאמרגנים בארץ, היה מאוד קשה להתארגן אחרי הכישלון הזה. קשה לשקם תדמית שנפגעה. זה ררש מאיתנו הסברה ומאמצים-שיכנוע בלתי-פוסקים, ושימוש במירב הקשרים שלנו בחו"ל. הסברנו לכולם שגם המכונת הטובה ביותר, שנוהג בה נהג גרוע, לא תגיע רחוק. מפיקי פסטיבל-הכוכבים לא היו מיקצועיים. הם שילמו הרבה מעבר לשכרם של האמנים שהופיעו, ייבאו ציוד שהיה קיים ממילא בארץ, עשו לנו נזקים אימים שעלינו להתמודד עימם עד עצם היום הזה.

כיצד מתמודדים?

אנחנו לא הולכים על האלמנט הכספי. בנוסף לחוויה, אנחנו מבטיחים יחס טוב ואירוח חם. ללא כל קשר עם כמות הקהל שהאמן מביא לאולמות. גם אם האמן יוכיח עצמו ככישלון מיסחרי וההימור מבחינתנו ייכשל — אנו מבטיחים לו גורטיים: שמש, ים וחתיכות.

אורי פורת:

„920 השקלים שאני מביא הביתה — בושה!“

בשמונה באפריל, ביום הופעת הגיליון הזה, חוגג אורי פורת שנתיים בדיוק לכניסתו לכהונת מנכ"ל רשות-השידור. נכון שהחגיגה אירועית במקצת, על רקע הבלגאן השורר בימים אלה בטלוויזיה, במיוחד לאחר התפטרותו של יאיר אלוני ממישרת מנהל-הטלוויזיה.

שוחחתי עם פורת על הרגשותו לאחר שנתיים של מאבקים חסרי-תקדים ברשות, שנתיים בהן שמו לא ירד מהכותרות אפילו לתקופה קצרה. שנתיים בהן הותקף ותקף. בקיצור: מה אומר לו תאריך הסטורי זה?

אם בשעה שהשורות האלה יראו אור יהיה כבר מנהל-טלוויזיה — חיים יבין — אז התאריך הזה יאמר לגביי הרבה. זה יסגור לגביי מעגל, באיחור של שנתיים, מעגל רצוף מאבקים. כל מה שניסיתי לומר בו הוא, שזכותו של מנכ"ל רשות-השידור למנות מנהל-טלוויזיה שהוא מעוניין לעבוד עימו. לו היו שומעים בקולי כבר לפני שנתיים, היינו אולי מצינים את התאריך הזה אחרת.

● במבט לאחור, איך מתחרט על שנכנסת לנעליים בליכך לוחצות?

לא, לא. אפילו לא לשניה! זה לא כבוד במצב הנוכחי. זה גם לא כסף: 920 השקלים שאני מביא הביתה כל חודש — זאת פשוט בושה!

אולי זה יישמע קצת מליצי, אבל זה אתגר גדול. זוהי שליחות. אם בסופו של דבר, בעוד שלוש שנים, אנצח — אז זה היה כראי. נכון שהתפקיד מעייף ושוחק, אבל יש טעם ללכת בדרך-החתים כזאת אם אדם מאמין בצירק-הדרקו. אני מאמין בכך.

בעצם, ניתן לומר שאני עובד היום למען המנכ"ל הבא. סיכום-היבניים שלי הוא: אם אצליח להכניס קצת סדר בבגאן, לטאטא את האנארכיה ברשות ולהכניס במקומה הירארכיה, לגרום שבמוסד הזה יכנסו למסלול שפוי ויעסקו בתכנים במקום בתכנים — אז דיני, ואיני מתחרט על אף שעה שהשקעתי בתפקיד.

● איך אתה מסביר שהשנתיים הראשונות לכהונתך מצטיינות בהירדררות חסרת-תקדים של הרשות? זו הירושה שקיבלת, או שחלק מהאשם מוטל גם בך?

הייתי יכול להיות מנכ"ל נהדר. האמיני לי, יכולתי לתת לעובדים כל מה שהם חפצים, ולפוליטיקאים את מה שהם רוצים. יופי. אלא שאז הציבור היה משלם ביוקר.

את ההירדררות אני קיבלתי במתנה, והחלטתי לצאת למאבק עקשני נגד השיטה. נגד המצב בו קשה להבין בכלל מי משגע את מי.

טלוויזיה עצמאית-ממלכתית — זהו קישקוש. היא לא עצמאית ולא ממלכתית. גם זה שהרשות נאלצת לתפקד כבר כמה חודשים ללא תקציב — זהו חלק מהמערכת המטורפת. איני מבין בכלל מהי זכותם של הפוליטיקאים להכתיב לנו אגורה שחוקה אחת, אם איננו מקבלים מהם כספים.